

פרוצליל

אמת בפירסום

מה הטעם במוצר טוב, אם איש לא שמע עליו? השאלה הזו היא הבסיס לכל מיישד-פירסום, וגם לכל מפיץ, אמרגן או יצרן כלי-נגינה במוסיקה. מדובר גם בג'ון קייג'י, גם בג'ון קייל, גם בקרל מריה ג'וליוני וגם כמו, פנדר וקורג. השאלה הזו היא יסוד גם בקאריירות של ברנשטיין וקאריאן,

קסנה בולטת לטובה

תומאס דולבי וכריסי היינד, ג'ורג' בנסון וקית' ג'ארט.

היחידים אשר אולי אינם חושבים על זה הרבה הם הג'אוסטים הוותיקים יותר, כמו מינגוס וקולטריין, ומלחיני המוסיקה המודרנית המופנמים יותר, כמו ליגטי ולואיג'י נונו. קייג'י ושטוקהאוזן היו חולי-פירסום ופייר בולז, בדרך המזורה, גם ראג להיכרות הציבור עם רמותו. חזק וברור. כדי שיכירו אותך, אתה זקוק לפירסום. נקודה. זה חייב למשוך את העין, לגרום לצופה גם לקרוא את הכתוב ולא רק לראות את התמונה המצורפת. גם כלי-נגינה וגם אנשים נמכרים דרך תמונה מיוחדת ומישפטי כותרת שוביני, מעורר-עניין.

נתחיל, הפעם, מהגיטרה החשמלית. שתי הדוגמות המובאות כאן הן של גיטרה ששת-מיתרים וגיטרה כאס בעיצוב חדש, ללא גוף, ועם מפתחות-הכיוון בכסס הגיטרה ולא בקצה צווארה.

מישקל על כתפיהם. הגיטרה מועברת כקלה, מאוזנת, בעלת מראה מרשים. מאחרי העיצוב החדש רואים גוף מנוסר, אשר כאילו נחתך מגיטרה מקורית, רגילה. הניקיון של התמונה אמור להעביר גם את איכות הצליל של הכלי.

תחי העצמאות

בארץ כמה חברת תקליטים עצמאית ראשונה. מדובר בתקליטי-כיף, אשר מרכזם בירושלים. התופעה הידועה כליך בעולם, של חברות עצמאיות קטנות, המוציאות לאור תקליטים כסגנון מסויים בלבד, לא התקבלה עד עתה בארץ. כאן המשיכו החברות הגדולות בלבד להטביע תקליטים.

החברה הירושלמים חשבו כי הזמן מתאים לחברה כזו. מה שמעניין אותם בעיקר, היא מוסיקת-הריקודים החדשה, מארצות-הברית בעיקר. ריקודי הרחוב, הברייקדנס, האלקטרו פאנק — כל אלה יצרו סגנונות חדשים במוסיקת-ריקודים.

מדובר בחברה מכוננת-קצב וסניטסיוריים, עם סגנונות שירה ברורים של ראפ (ויבור) על קצב המוסיקה, דוגמת גראנד מאסטר פלאש והאחים גראפיטי. ווקליות פאנק, ועוד. ככל הסלאת החדש הזה יש קצת השפעות ג'אז, הרבה רוק והמון דיסקו. אך התוצאה שונה מהמרכיבים. מוסחר ברור. תקליטי-כיף הציגו עצמם לקהל הישראלי, בשנה שעברה, עם קינה אמריקנית של גולוקה (העולם הזה, 1.84). הלהקה הדרום-אפריקאית, עם חבריה הלכנים והשחורים, מציגה את הצד הנכא, החשוך, של הכושים ותושבי דרום-אפריקה, הרגישים יותר מאחרים.

או הופץ התקליט עליידי חברת איסטרו-ניקס. עתה, בהפצת פונוקול, מוסיפים הירושלמים ומטביעים עוד סגנון באוסף מוד. הפעם זהו האלקטרו-פאנק הקשה של החובות הערים הגדולות, האכזריות. אין כבר כמעט מסרים חברתיים כמו אצל גראנד מאסטר פלאש, אלא בעיקר מוסיקת ריקודים.

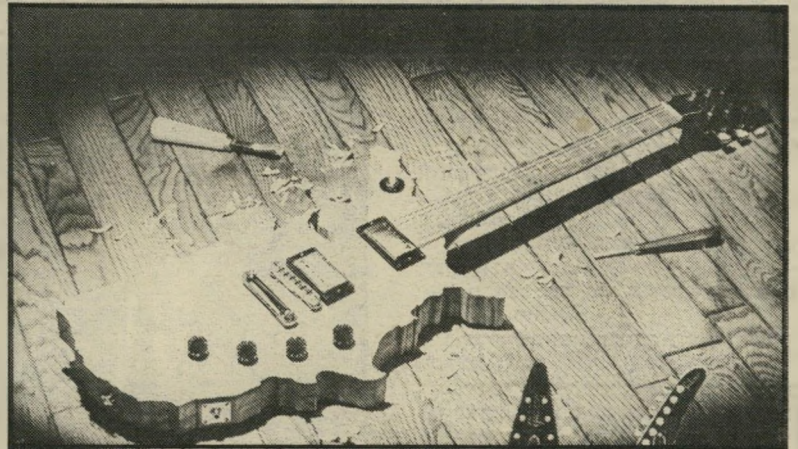
זהו מיסחור ברור של סגנון אמיתי. אין כמעט תוכן מעניין באוסף הזה. המוסיקה פשוטה והעיוורים לא מתחכמים. היא טובה לריקודים, אך לא ליותר מזה. הקטעים היחידים הבולטים לטובה הם בצד העליון של קסנה והלהיט ריקוד רחוב של בריק מאשין.

מיקי בנדעים, ג'וני קגן ואלון גולדסמיט ישמחו על פניית אליהם למידע, קטלוג ובקשות (תאדואר 7776, ירושלים, טלפון 233555 — 02). הם מייצגים בארץ מיספר מרשים של חברות-תקליטים קטנות מחו"ל, המתמחות בסגנונות הקרובים לריקוד, ראפ, רוק אוונטגארדי, ג'אז ואפילו הרפסוד איכות של תקליטים קלאסיים ורגילים אחרים.

מה נשמע

מי הרג את מוצארט?

מאז ומתמיד אפף מיסתורין את מותו של וולפגאנג אמריאוס מוצארט בגיל כה צעיר (35).

גיטרה בצורת מפת ארצות-הברית

אמנות, אימנות, איכות

יש שייחסו את מותו להרעלה עליידי יריבו הגדול, מלחין האופרה הווינאית, אנטוניו סאליארי.

החדש יצא חוקר אמריקאי בהשערה חדשה: מוצארט הורעל עליידי בעל קנאי. עובדה: ביום קבורתו של מוצארט ניסה אותו בעל לרצוח את אשתו הצעירה, אחת מגדלנה הופדרימל, תלמידה של מוצארט, שהייתה בחודש החמישי להריונה. הוא לא הצליח לרצוח את אשתו, אבל הצליח להתאבד, כשסעו את גרונו שלו.

היום יום-הולדת

רביעיית-המיתרים אמדאוס — רביעיית-מיתרים בדרמזודי איי פוס 59 מיספר 3 (רביעיית ריזומבסקי השלישית) מאת לודוויג ואן בטהובן ורביעיית-מיתרים ברהמינור, אוסוס 76 מיספר 2, קודיננות מאת יוזף הייזן — יבוא דיטשה גרמזודו

בהקלטה דיגיטליו מצויינת חוגגת אמדאוס את יום הולדתה ה-35. ההקלטה נעשתה לפני כשנה, והרביעייה פעילה משנת 1948. גורברט כרייניץ (כינור ראשון), ויגמורד ניסל (כינור שני), פטר שידלוף (ויולה) ומרטין לובט (צללו) יצרו להם במהירות, שם כאחד הרביעיית המובילות. זוהי הקלטה חיה וקבלת-הפנים שלה הם זוכים מהקהל מרשימה. אלה יצירות אשר זכו להקלטות רבות מספור, אם עוד אין לך אותם

תודה רבה, נודיע לך

רוד סטיוארט — קאמופלאזה — הד ארצי

בחזרה-ההקלטות של סטיוארט כתוב, כנהוג, כי הוא חייב לחברה מיספר תקליטים תוך מיספר שנים. יש אמנים שזה פועל לטובתם. אלבום זה של סטיוארט הוא, כרובו, מיליון-חובה. מכיוון שמה שמצליח היום בארצות-הברית זו מוסיקת-קצב שחורה, בסגנון מייקל ג'קסון, צריך אליו סטיוארט את המפיק מיכאל אומארטיאן. אומארטיאן הוא אשף טינת-סייזים ועיבודים בסגנון מצליח זה. גם לחברי להקתו הקבועים ניתנו הזדמנויות לנגן, אך אומארטיאן שלט בהפקה. יצא שהעיבודים יפים. הבעיה היא בתוכן: כבר בהאזנה הראשונה ברור כי רק קטע אחד עובר. זהו השיר הנושא את שם האלבום, קאמופלאזה (הסוואה). כאתה האזנה ראשונה ברור לחלוטין כי זהו שיר גנוב. מתחילתו, דרך הפסקות מוסיקליות ועד סופו, הוא מחקה את

קר בטבע

רומאו ויוליה ו. מסצ'ה האגוזים מאת צ'ייקובסקי, בביצוע הסילי הרמונית מברלין, בניצוח הררי ברט שוץ-קאריאן — יבוא דיטשה גרמזודו

הכל נע כאן בין עיף וכין מת. הנגינים והמנצח עייפים וההקלטה מתה לחלוטין. זו דוגמה מצויינת לחסרונות ההקלטה הדיגיטלית הלא מוצלחת. כשהיא טובה, היא מעולה, כשהיא פחות מכך, היא נפלת לבד עמוק. הנסיון הנוסף הזה להוציא את סטייה-מלחמה העתיקים של צ'ייקובסקי (1840—1893) מן הארזוה — מיותר. היצמרו לביצוע המבריק של קלאודיו אבאדו עם התיזמורת הסימפונית של בוסטון.

תורת האוסף

פסקול הסרט. כנגד כל הסיכויים, בהשתתפות סיל קולינס, סטיבי ניקס, קיד קראול ואגוזי וקוקוס, מישל קלומבייה, לארי קרלטון, ואחרים — הד ארצי.

הצד הראשון מכיא אוסף הסרט חוטי-שירדה של תקליטונים. שירו של פיל קולינס לא מלהיב ואני משער כי לא כלל אותו כאלבומיו מכיוון שידע, עמוק בתוך הטאפ-סטאם שלו, כי הוא אינו מספיק טוב. לאלה אשר אוהבים את השיר, זו אולי מסגרת יחידה להשיג אותו בארץ. סטיבי ניקס, פיטר גבריאל, סטיוארט אדמסון, מייק רות'פורד וקיד קראול די מבלבלים את המוח. במיוחד פיטר גבריאל. אלה סניגות מאולצים ללהיט. אולי לא מאולצים כמו רוד סטיוארט, בתקליטו, אך לא מעניינים. הצד השני הוא

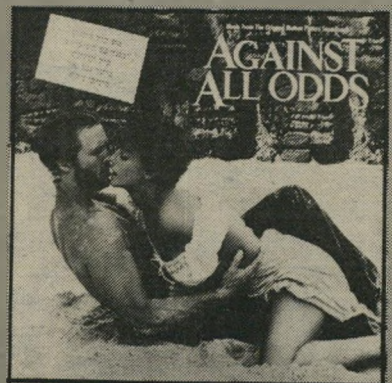
בית, ההקלטה המצויינת בפיקוח דוקטור טטיבן פול ובביצוע הנספטר שוויגמן, ראוי להיכנס לביתך. החום וניקיון הנגינה של הארבעה מרשימים. כמאוד מועילה ההקלטה הדיגיטלית ודיוק הנגינה בקטעי הצללו של הפרק השני ברביעיית בטהובן.

תחת חסות הלילה של האבנים המתגלגלות. אני לא חושב שמיק ג'אר יתבע את סטיוארט בבית-מישפט. לשניהם יש מספיק כסף משלהם. ישנם עוד נסיונות-חיקוי רבים של האבנים ואחרים. אם לקח לסטיוארט עשרים שנה להיות מושפע מה-אבנים המתגלגלות אז זה עיצוב מאד.

אצלו רומאו ויוליה שרים, ולא מתבלבלים בחישובי-מחשב.

פסקול אינסטרומנטלי. אם מוסיקה לסרטים צריכה לעמוד בזכות עצמה כמוסיקה ראוייה לראשונה, דוגמת נינו רוסה או קוסמה או אפילו מנציני, הרי שקרלטון וקולמבייה נבשלו.

המדרר מעניק לתקליטים חמישה ציונים, לפי הדירוג הבא: תו אחד — רע; שני תווים — חלש; שלושה תווים — ככה; ארבעה תווים — טוב; חמישה תווים — מצויין.